

Sygn. akt II AKa 249/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SO del. do SA Iwona Gdula (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Goleniowie Mikołaja Rydza

10. po rozpoznaniu w dniach: 28 stycznia i 18 marca 2021 r. sprawy

11. M. B. (1)

12. oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i inne

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 5 czerwca 2020 r. sygn. akt III K 153/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 600 (sześćset) złotych opłaty za drugą instancję.

SSO (del.) Iwona Gdula SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 249/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.2.	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 153/19	
1.3. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.4. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.5. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.6. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. B. (1)	Aktualne dane o karalności	Karta karna	918-919
2.1.1.2.	M. B. (1)	Kwalifikacja prawna czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 148§1kk w zb. z art. 157§1kk w zw. z art. 11§2kk	Uzupełniająca opinia biegłych	932-936
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	M. B. (1)	Dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii ZMS PUM w Szczecinie – czyn przypisany oskarżonemu w punk I części dyspozytywnej wyroku	Wniosek obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii ZMS PUM w Szczecinie na okoliczność ustalenia obrażeń doznanych w dniu 27 lipca 2018r. – czy miały one charakter lekki, ciężki i czy tak ustalony charakter obrażeń narażał	Protokół rozprawy z dnia 18.03.2021r.

			<p>pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czy też ciężki uszczerbek na zdrowiu, w szczególności, czy zachodziło bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czy też zdrowia.</p>
1.7. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Aktualne dane o karalności	Dokument sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, którego rzetelność nie budzi żadnych wątpliwości	
2.1.1.2.	Opinia uzupełniająca biegłych z ZMS PUM w Szczecinie	Dokument sporządzony zgodnie z wydanym postanowieniem, w sposób rzetelny i pełny przez biegłych posiadających wiadomości specjalne	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1.	Wniosek obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii ZMS PUM w Szczecinie na okoliczność ustalenia obrażeń doznanych w dniu 27 lipca 2018r. – czy miały one charakter lekki, ciężki i czy tak ustalony charakter obrażeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czy też ciężki uszczerbek na zdrowiu, w szczególności, czy zachodziło bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czy też zdrowia.	Opinie sporządzone przez biegłych z ZMS PUM w Szczecinie były kompleksowe i rzetelne, sporządzone przez biegłych w oparciu o ich wiadomości specjalne, a jednocześnie wniosek zmierzał w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego adw. M. P.:</p> <p>zarzut naruszenia prawa procesowego tj.:</p> <p>- art. 7 kpk przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań M. B. (2) i uznanie jego zeznań w całości za wiarygodne, podczas gdy świadek w momencie zdarzenia znajdował się pod silnym wpływem alkoholu, a mimo to bardzo szczegółowo opisał przebieg zdarzenia, co winno wzbudzić wątpliwości Sądu w zakresie zgodności z rzeczywistością faktów podawanych przez świadka, a nadto mógł on mieć interes w złożeniu zeznań obciążających M. B. (1), jako pokrzywdzony w prywatnej rozmowie z innym świadkiem – R. Z., wskazał osobę M. B. (2), jako tą która miała dokonać ugodzenia nożem pokrzywdzonego,</p> <p>- art. 7 kpk przez dowolną a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

nie swobodną ocenę dowodu z zeznań E. Ł. poprzez odmowę wiarygodności zeznaniom świadka z powodu upojenia alkoholowego, podczas gdy M. B. (2) został uznany za wiarygodnego również znajdując się pod wpływem alkoholu, a nadto E. Ł. jako najprawdopodobniej jedyna osoba obecna oprócz pokrzywdzonego oraz oskarżonego w czasie i miejscu zdarzenia wskazała, że to K. K. (1) po spożyciu alkoholu stał się agresywny i dopuścił się rękoczynów względem niej oraz oskarżonego M. B. (1), który, jeśli przyjąć, że w ogóle ugodził nożem pokrzywdzonego, to mógł działać w obronie koniecznej odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na życie i zdrowie swoje oraz świadka E. Ł., co koresponduje z zeznaniami W. W. (1), który wskazał, że świadek E. Ł. poinformowała go że „M. B. (1) bronił jej przed K. K. (1)”,

- art. 7 k.p.k. przez dowolną, a

	<p>nie swobodną ocenę dowodu z zeznań E. Ł. oraz A. P. oraz notatki urzędowej z dnia 27.07.2018 r. polegającą na uznaniu, że brak dowodów potwierdzających, że pokrzywdzony ugodził w rękę E. Ł., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że świadek E. Ł. doznała uszkodzenia ręki podczas zdarzenia, gdyż miała ranę ciętą na ręce bezpośrednio po zdarzeniu jednocześnie wskazując, że została zaatakowana przez pokrzywdzonego, co pozwala wysnuć wniosek, że do uszkodzenia ręki świadka doszło na skutek działania pokrzywdzonego, co z kolei prowadzi do wniosku, że oskarżony jedynie bronił siebie i świadka przed atakiem pokrzywdzonego.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że brak</p>				

było jakichkolwiek podstaw, aby uznać zeznania M. B. (2) za niewiarygodne. Świadek ten nie był wcześniej skonfliktowany z oskarżonym, a ani pokrzywdzony ani E. Ł. obecni wówczas w komórce w czasie zadania ciosów nożem K. K. (1) nie wskazywali, że znajdował się wtedy w komórce. Apelujący zarzucając przy tym, że M. B. (2) znajdował się pod silnym wpływem alkoholu nie zauważa, że pod jego wpływem był także pokrzywdzony, oskarżony i E. Ł.. Stwierdzić przy tym należy, że zasadnie Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne tak w części dotyczącej pobytu w komórce, gdyż świadek ten zgodnie z relacjami E. Ł. i K. K. (1) opisał tę fazę – przede wszystkim w części dotyczącej spożywania przez oskarżonego alkoholu (czemu ten w swych wyjaśnieniach zaprzeczał, a co zostało wykazane badaniem na zawartość alkoholu). W świetle jego relacji nie budzi żadnych wątpliwości, że pozostali mężczyźni

pokłócili się o E. Ł., kto będzie z nią współżył i to było powodem, że zdecydował się opuścić komórkę. To on w końcu usłyszał od pokrzywdzonego, że ciosy zadał oskarżony, co jest oczywiste skoro w komórce znajdowała się jeszcze tylko E. Ł., a na jej czynny udział w zdarzeniu nikt nie wskazywał (choć w pierwszych wyjaśnieniach oskarżony wskazywał, że „może to E. Ł. go dziabnęła”, ale później zmienił linię swej obrony). Nie jest prawdą, iżby w trakcie swych zeznań pokrzywdzony wskazywał na M. B. (2), jako osobę, która ugodziła go nożem. Powołując się w tym zakresie na zeznania R. Z. skarżący nie zauważa, że od początku pokrzywdzony utrzymywał, że przebieg zdarzenia zna z opowieści kolegów. E. Ł. w swych zeznaniach nigdy nie twierdziła, że to M. B. (2) albo nieznany mężczyzna (o czym później) ugodził nożem pokrzywdzonego.

Sam oskarżony wskazywał na M. B. (2), jako na sprawcę dopiero w kolejnej wersji swych wyjaśnień i wskazał, że działał on wspólnie i w porozumieniu jakimś obcym mężczyzną, który nagle pojawił się w komórce. Co więcej to właśnie ten świadek zainteresował się odgłosami awantury z komórki i wszedł tam ponownie. Zresztą jego relacja w zestawieniu z zeznaniami W. W. (1), do którego udał się, aby ten wezwał pogotowie i poinformował o przyczynach tego stanu rzeczy – tworzy spójną całość. Zresztą skarżący formułując zarzuty popadł w swoista sprzeczność – podejmując próbę zdyskredytowania zeznań M. B. (2) z powodu spożytego alkoholu i z drugiej wytykając Sądowi I instancji, że uznał za niewiarygodne zeznania E. Ł. właśnie z tego powodu. Nie sposób przy tym uznać jej zeznań za wiarygodne z kilku przyczyn. Otóż położyła się ona spać, gdy mężczyźni

spożywali alkohol. Była wcześniej konkubina K. K. (1) i nie chciała tego dnia odbyć z nim stosunku seksualnego, znajdowała się w komórce oskarżonego, do którego przysłała dobrowolnie, który udzielił jej schronienia i u którego postanowiła pozostać i który pokłócił się o nią z pokrzywdzonym. Nadto jej relacja jest sprzeczna nawet z wyjaśnieniami samego oskarżonego. W jej subiektywnej ocenie oskarżony bronił jej przed pokrzywdzonym, na co powoływała się w swych zeznaniach, jak i w rozmowie z funkcjonariuszem Policji A. P. – przybyłą na miejsce zdarzenia i W. W. (1) – do którego udała się po zdarzeniu. Opisując szarpaninę pomiędzy mężczyznami i użycie wobec niej noża nie była w stanie racjonalnie wskazać dlaczego to u K. K. (1) stwierdzono 2 rany zadane nożem. Zresztą, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, żaden z mężczyzn nie stawał

w obronie E. Ł., gdyż obaj pokłócili się o nią, gdy ona biernie leżała śpiąc. Tym samym nie może być mowy o żadnej obronie koniecznej.

Twierdząc, że po zdarzeniu M. B. (2) nie był w stanie przekazać policjantom przebiegu zdarzenia z powodu spożytego alkoholu, skarżący nie zauważa, iż M. B. (2) wyszedł z komórki, gdy pokrzywdzony z oskarżony kłócili się o E. Ł., a tym samym nie był świadkiem, w jaki sposób oskarżony zadawał ciosy. Wiedzę swoją na ten temat uzyskał od pokrzywdzonego i częściowo od E. Ł..

Dalej stwierdzić należy, że lansując tę wersję apelujący w ogóle nie zauważa, że nie znajduje ona potwierdzenia w wyjaśnieniach samego oskarżonego, który najpierw wskazywał, że „dziabnęła go E. Ł.”, a potem, że do pomieszczenia wtargnął jakiś nieznany mężczyzna, który pobił pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu z M.

B. (2). Na ich udział w żadnym razie nie wskazała E. Ł. ani M. B. (2), który powtórnie pojawił się w komórce. Tym samym w świetle prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego brak jakichkolwiek podstaw do uznania, że oprócz tych trojga w chwili czynu obecne były inne osoby – w szczególności atakując pokrzywdzonego.

Nie sposób w sposób pewny przyjąć, kto spowodował u E. Ł. ranę ręki, choć na pewno nie była ona sama stroną czynną. Mógł to uczynić pokrzywdzony, jak wynika z jej relacji, choć z takim samym prawdopodobieństwem mógł to uczynić oskarżony, który przecież zadał dwa ciosy pokrzywdzonemu.

Skarżący w uzasadnieniu wskazując, że oskarżony mógł działać w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na życie i zdrowie swoje i E. Ł. w ogóle nie formułuje takiego zarzutu. Nie można przy

<p>tym wyciągnąć tego wniosku z tego, że E. Ł. doznała rany ręki i wskazywała, że bronił ją oskarżony przed pokrzywdzonym. Ani przy tym W. W. (1) ani A. P. widzieli jedynie skutek, ale nie samo zdarzenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie, w razie nieuwzględnienia zarzutów głównych, zmianę opisu czynu oraz podstawy prawnej skazania z pkt I sentencji wyroku przez wskazanie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za ten czyn.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, a wszystkie dowody w sposób staranny i wnikliwy ocenił, to owa ocena pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Brak przy tym podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skoro nie ma podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, czy art. 454 kpk. Dalej stwierdzić należy, że skoro na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych Sąd merytoryczny zasadnie przyjął kwalifikację prawną, to wymierzona kara jednostkowa w dolnej granicy ustawowego zagrożenia uwzględnia wszystkie</p>		

okoliczności łagodzące oraz obciążające.				
3.2.	<p>odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego adw. M. P.:</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ustaleniu, że oskarżony w dniu 30 marca 2017 r. poruszał się rowerem po chodniku przy ul. (...) w G. i został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji, podczas gdy z treści zeznań P. G. oraz W. S. wynika, że świadkowie mieli wątpliwości, czy osoba przez nich zatrzymana to oskarżony M. B. (1) i nie byli w stanie z całą pewnością rozpoznać oskarżonego, - ustaleniu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. K. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu skutecznej pomocy medycznej, podczas gdy w świetle ustaleń 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>poczynionych przez Sąd należało uznać, oskarżony dobrowolnie odstąpił od zadawania kolejnych ciosów nożem pokrzywdzonemu, a mając na uwadze w szczególności opinię biegłego z dnia 3 grudnia 2018 r. trudno wysnuć wniosek, że udzielenie natychmiastowej pomocy medycznej powstrzymało oskarżonego przed osiągnięciem celu w postaci zabójstwa pokrzywdzonego, gdyż obrażenia zadane pokrzywdzonemu nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, a zatem oskarżony nie wypełnił znamion usiłowania zabójstwa, z uwagi na brak zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego, co implikuje konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

W realiach sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, że na miejscu zdarzenia po zatrzymaniu rowerzysty funkcjonariusze Policji wylegitymowali go – spisując nie tylko jego imię i nazwisko, ale i inne dane niezbędne do identyfikacji, a ich analiza prowadzi do oczywistego wniosku, że był nim oskarżony. Oczywistym przy tym jest, że z racji upływu czasu i wykonywania wiele czynności z udziałem sprawców różnych przestępstw i wykroczeń nie byli w stanie rozpoznać oskarżonego z całą pewnością, jako osobę, która swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 244 kk. Podkreślić przy tym należy, że skoro na miejscu zdarzenia znaleźli się przypadkowo wykonując rutynowe czynności, nie znali wcześniej oskarżonego i od razu sporządzili stosowną dokumentację, to nie ma żadnych podstaw, aby

kwestionować ich relacje.

Nie budzi także żadnych wątpliwości, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. K. (1). Oskarżony dwukrotnie skutecznie zadał ciosy pokrzywdzonemu w newralgiczne części ciała, jakimi niewątpliwie są głowa i klatka piersiowa. Będąc przy tym mężczyzną 74 letnim, bez jednego oka, na dodatek cierpiącym na przepuklinę, działanie pod wpływem alkoholu, nożem o długości 32 cm. Brak podstaw do przyjęcia, jak to wskazuje skarżący, aby oskarżony dobrowolnie odstąpił od zadawania kolejnych ciosów. Na taki przebieg zdarzenia nie wskazuje pokrzywdzony, który nie pamięta momentów zadawania ciosów ani oskarżony, który zaprzecza swojemu sprawstwu i winie ani E. Ł., która nie wskazuje w jaki sposób oskarżony zadał

pokrzywdzonemu ciosy.

Tym samym w świetle opinii biegłych (o czym szerzej w pkt 3.3) nie budzi żadnych wątpliwości, że obrażenia zadane pokrzywdzonemu naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Formułowane przez tego skarżącego zastrzeżenia, co do opinii biegłych, zostały omówione w pkt 3.3. – w części dotyczącej zarzutów sformułowanych przez drugiego obrońcę – adw. B. M., Dość stwierdzić, że nie może być mowy o bójce pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, bo nie wskazuje na to żaden z dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodny. Okoliczność przy tym, że oskarżony zadał tylko i aż dwa ciosy nożem, a nie więcej nie oznacza, iż dobrowolnie odstąpił od zadawania dalszych ciosów. Brak na to jakichkolwiek dowodów – nie wskazuje na to nawet sam oskarżony. Tym

<p>samym stwierdzić należy, że kwalifikacja prawna obu czynów nie budzi żadnych wątpliwości.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie, w razie nieuwzględnienia zarzutów głównych, zmianę opisu czynu oraz podstawy prawnej skazania z pkt I sentencji wyroku przez wskazanie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za ten czyn.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Nie może być także mowy o błędzie w ustaleniach faktycznych, skoro ocena wszystkich dowodów jest kompleksowa, logiczna i przekonująca. Brak przy tym podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skoro nie ma podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, czy art. 454 kpk. Dalej stwierdzić należy, że skoro na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych Sąd merytoryczny zasadnie przyjął kwalifikację prawną, to wymierzona kara jednostkowa w dolnej granicy ustawowego zagrożenia uwzględnia wszystkie okoliczności łagodzące oraz obciążające.</p>				
3.3.	Odnosnie apelacji obrońcy	# zasadny		

oskarżonego adw. B.
M.:

częściowo zasadny

zarzut obraży
przepisów
postępowania
mającej wpływ na
treść orzeczenia,
a to art. 7
KPK polegającej na
dokonaniu dowolnej
w miejsce
swobodnej oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego, tj.:

niezasadny

a. daniu wiary
zeznaniom
pokrzywdzonego w
zakresie w jakim
wskazywał on na
to, że nie atakował
E. Ł., podczas gdy
pozostały
zgromadzony
materiał w tym
zeznania samej E.
Ł., wyjaśnienia
pokrzywdzonego
oraz zeznania
interweniujących
policjantów
opisujących relację
przedstawioną im
przez m.in. E.
Ł. i oskarżonego,
okoliczności tej
zaprzeczają, co
doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych (1.1.1.4)
jakoby żaden z
mężczyzn nie
atakował E. Ł., a
oskarżony nie bronił
jej przed atakiem
pokrzywdzonego;

b. daniu wiary zeznaniom pokrzywdzonego i M. B. (2) w zakresie w jakim wskazywali oni na to, że pokrzywdzony poinformował M. B. (2) o tym, że oskarżony miał go ugodzić nożem, podczas gdy sam pokrzywdzony będąc kilkukrotnie przesłuchiwanym w toku postępowania konsekwentnie wskazywał, że nie pamięta zdarzenia z uwagi na ilość wypitego alkoholu i „urwał mu się film” po tym jak wypił alkohol z oskarżonym, zaś sam M. B. (2) będąc przesłuchiwanym przed sądem wskazywał już odmiennie jakoby pokrzywdzony poinformował go, że oskarżony uderzył a nie ugodził pokrzywdzonego nożem, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych jakoby oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem dwukrotnie (1.1.1.4)

c. daniu wiary zeznaniom P. K. oraz K. J. (1) w zakresie w jakim mieli

oni wskazywać, że oskarżony spontanicznie w trakcie wizyty w szpitalu powtarzał, że ugodził pokrzywdzonego nożem, co doprowadziło do błędnych w tym zakresie ustaleń faktycznych sądu (1.1.1.6), podczas gdy świadkowie ci wskazywali jedynie, że oskarżony miał w szpitalu powiedzieć, że „Kadłubkowi się należało” wskazując, iż stanął w obronie E. Ł., nie wskazując przy tym wprost, że ugodził pokrzywdzonego, bądź do tego zmierzał;

d. daniu wiary zeznaniom pokrzywdzonego, M. B. (2), W. W. (1) oraz funkcjonariuszom policji w zakresie w jakim wskazywali oni na to, że oskarżony miał ugodzić pokrzywdzonego dwukrotnie nożem, a następnie poczynienie na tej podstawie błędnych ustaleń faktycznych podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał nie daje pewności co do takiego przebiegu

feralnego zdarzenia,
w szczególności:

- na nożu, którym
miało dojść do
ugodzenia
pokrzywdzonego nie
wykryto śladów
daktyloskopijnych
oskarżonego;

- jedyny świadek
zdarzenia, tj. E. Ł.
okoliczności tej nie
potwierdziła, zaś w
toku postępowania
sadowego w
ostateczności po
jednokrotnej próbie
ustalenia jej
aktualnego miejsca
zamieszkania,
zaniechano jej
poszukiwań i
poprzestano na
uznaniu jej zeznań
za ujawnione bez
odczytywania przy
jednoczesnym
jedynie częściowym
daniu im wiary
bez możliwości ich
weryfikacji;

- relacje wszystkich
uczestników
zdarzenia,
oskarżonego,
pokrzywdzonego, E.
Ł. oraz M. B.
(2), są na tyle
od siebie różne i
dodatkowo ulegały
modyfikacjom, że
nie sposób przyjąć
ze stuprocentową
pewnością przebiegu
zdarzenia jakie
miało miejsce w dniu
27 lipca 2018 r.;

e. nie daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim kwestionował on swoje sprawstwo i wskazywał na agresję pokrzywdzonego i jakkolwiek szarpaninę z pokrzywdzonym to jednak bez ugodzenia go nożem, w sytuacji gdy ze wszystkich uczestników zdarzenia był on osobą najmniej pijaną, a zatem jego relacja wydaje się być najbardziej wiarygodna i zbliżona do rzeczywistego jej przebiegu;

f. nie daniu wiary zeznaniom E. Ł. w zakresie w jakim:

- wskazywała ona na przebieg feralnego zdarzenia, przyjmując, że z uwagi na stan upojenia alkoholowego tego relacja jest niewiarygodna, przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom pokrzywdzonego i M. B. (2), których stan upojenia był również znaczny, a okoliczność ta nie kwalifikowała ich zeznań jako

niewiarygodnych w ocenie sądu,

- dążyła ona do umniejsza winy oskarżonego i jednocześnie przedstawiała pokrzywdzonego w jak najgorszym świetle, podczas gdy nie miała ona jakiegokolwiek interesu w tym by zeznawać na korzyść bądź niekorzyść którejkolwiek ze stron (sam pokrzywdzony wskazał, że nie pozostają w konflikcie), zaś treść jej zeznań potwierdzała co do zasady wyjaśnienia oskarżonego,

- wskazywała ona na to, że została ugodzona nożem przez pokrzywdzonego, podczas gdy okoliczność tę potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego oraz relacje funkcjonariuszy policji, którzy widzieli tę ranę,

g. daniu wiary zeznaniom P. G. i W. S., w zakresie w jakim wskazywali oni, że osobą jadącą rowerem i zatrzymaną podczas interwencji przez

nich podjętej był oskarżony, i poczynienie na tej podstawie tożsamyh aczkolwiek błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań świadków którym sąd dał wiarę wynikało, że po pierwsze ww. świadkowie nie byli już pewni na etapie postępowania sądowego czy to oskarżonego zatrzymywali, po drugie oskarżony w tym okresie nie posiadał roweru, nie korzystał z innego pojazdu, i wreszcie po trzecie – z uwagi na dolegliwości zdrowotne w postaci poruszania się o kulach oraz utraty wzroku w jednym oku i ograniczonym widzeniu w drugim, nie był on w stanie prowadzić roweru;

zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 KPK polegającej na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnego dowodu świadczącego na korzyść oskarżonego

jakim są jego wyjaśnienia złożone w dniu 8 kwietnia 2019 r. (k. 360-362) w których wskazywał on, że pokrzywdzony zaatakował E. Ł. nożem, zaś sam oskarżony bronił E. Ł. w ten sposób, że przytrzymał pokrzywdzonego by E. Ł. mogła uciec, zaprzeczając jednocześnie by ugodził pokrzywdzonego nożem, wskazując, że dokonała tego bliżej niesprecyzowana osoba podczas gdy oskarżony siedział na fotelu po uderzeniu jakie przyjął od pokrzywdzonego;

zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 KPK polegającej na dokonaniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w postaci opinii biegłych dotyczących obrażeń pokrzywdzonego (zarówno głównej jak i uzupełniającej) poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego co do

	<p>czynu I naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, podczas gdy treść obu opinii jest wzajemnie sprzeczna.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić, że brak podstaw do przyjęcia, aby to pokrzywdzony był stroną atakującą. W realiach sprawy, jak już wskazywano w pkt 3.1, na podstawie zeznań M. B. (2), zasadnie Sąd Okręgowy ustalił, że doszło do kłótni M. B. (1) z K. K. (1). Brak przy tym podstaw do przyjęcia, iż K. K. (1) atakował E. Ł.. Sąd Okręgowy, czego skarżący nie dostrzega, zasadnie uznał, że zeznaniom E. Ł. co do</p>				

przebiegu zdarzenia po opuszczeniu komórki przez M. B. (2) nie można dać wiary. Z kolei interweniujący funkcjonariusze policji przybyli na miejsce post factum i z tej racji mogli jedynie opisać relacje usłyszane od oskarżonego i świadków. Wyjaśnienia oskarżonego ewidentnie podyktowane były linią obrony. Jak bowiem trafnie ocenił je Sąd I instancji były one nieprawdziwe już na etapie kiedy wskazywał, że z dwoma przybyłymi mężczyznami nie spożywał alkoholu i w ogóle pił tylko herbatę, gdy tymczasem pomiar alkoholu w wydychanym powietrzu w zestawieniu z relacjami M. B. (2) i K. K. (1) wskazywał na co innego. Dalej owa kłótnia, na którą wskazywał, potem użycie noża przez E. Ł. a w kolejnej wersji przez nieznanego mężczyznę, który działał wspólnie i w porozumieniu z M. B. (2) miało ewidentnie

uwolnić go od odpowiedzialności.

W realiach sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, że M. B. (2) konsekwentnie wskazywał, że od K. K. (1) bezpośrednio po zdarzeniu dowiedział się, że ciosy zadał właśnie oskarżony.

Okoliczność, że w żadnym z zeznań złożonych w toku prowadzonego postępowania sam pokrzywdzony nie wskazywał, że ciosy zadał mu właśnie oskarżony nie świadczy, że jego wcześniejsza wypowiedź była nieprawdziwa. Jak trafnie uzna Sąd meriti, czego skarżący nie kwestionuje, pokrzywdzony tego dnia spożywał alkohol i „urwał mu się film”, jak sam twierdzi. Tym samym ewidentnie nie sprzeciwia się, że chociaż po wytrzeźwieniu zdarzenia nie pamiętał, to jednak tuż po ugodzeniu nożem wyznał M. B. (1) kto był sprawcą. Zresztą M. B. (1) nie miał żadnego powodu, aby złożyć tej treści zeznania obciążające swojego wujka. Nie miał z nim

żadnego konfliktu,
jego matka
pozwoliła
zamieszkać mu w
komórce, wcześniej
przyszedł nawet z
pokrzywdzonym i
razem spożywali
alkohol. Zresztą tak
jak wskazywano w
punkcie 3.1. oprócz
pokrzywdzonego,
oskarżonego i E. Ł.
nikogo w komórce
nie było, gdyż M. B.
(2) wyszedł już w
momencie sprzeczki
ustnej, a więc przed
zadaniem ciosów.
Nie jest przy tym
prawdą, jak chciałby
tego obrońca, że
powodem wyjścia
świadka było to, iż
skończył się alkohol.
Na okoliczność tę
nie wskazuje żadna z
osób.

Brak jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw, aby
kwestionować
zeznania
funkcjonariuszy
Policji P. K.
i K. J. (2),
którzy towarzyszyli
oskarżonemu w
szpitalu – w
szczególności w
zakresie
wypowiedzianych
przez niego słów.
Policjanci nie mieli
żadnego powodu,
aby słowa te
przeinaczać, czy
dopowiadać. Jako
osoby postronne,

a przy tym funkcjonariusze nie byli zainteresowani określonym wynikiem postępowania, a nadto złożenie nieprawdziwych zeznań narażało ich na konsekwencje tak dyscyplinarne, jak i na odpowiedzialność karną. Oczywiście, że cytowane przez skarżącego słowa nie wskazują wprost, że ugodził go nożem, czy też usiłował zabić, ale całość wypowiedzi oskarżonego, na którą wprost wskazują policjanci, już ewidentnie prowadzi do tego wniosku. W świetle przy tym zasad logiki i doświadczenia życiowego w zestawieniu z relacją M. B. (1), dokumentacją medyczną, opinii biegłych, dokumentacją sporządzoną na miejscu zdarzenia.

Nie ma istotnego znaczenia, że na nożu nie wykryto śladów daktyloskopijnych oskarżonego, gdyż w ogóle takowych nie ujawniono. Przy tym zabezpieczono na nim ślady krwi ludzkiej i nóż należał do oskarżonego.

Tym samym, choć oczywistym jest, że ani opinia daktyloskopijna ani genetyczna nie świadczą ani o sprawstwie oskarżonego ani go nie wykluczają, to jako dowody przeprowadzone w toku postępowania zostały przez Sąd I instancji przywołane przy ustaleniu stanu faktycznego.

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchano E. Ł. na wszystkie istotne okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia, jego tłem. Okoliczność, że nie udało się jej bezpośrednio przesłuchać na rozprawie głównej nie miała żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku i związana była jedynie z faktem, że dowodu nie dało się przeprowadzić. Ze zgromadzonych informacji wynikało bowiem, że próba doręczenia jej wezwania przez właściwą jednostkę KPP nie powiodła się, gdyż nie skontaktowała się telefonicznie mimo, że przebywała

wówczas sporadycznie pod wskazanym adresem. Nie powiodła się także próba przymusowego doprowadzenia świadka. Kolejna informacja z doprowadzenia z miejsca, gdzie korzystała z wyżywienia organizowanego na plebanii jednego z kościołów również nie powiodła się. Tym samym w świetle art. 391 § 1 kpk z powodu braku możliwości doręczenia wezwania świadkowi trzeba było odczytać protokół jego zeznań.

Okoliczność, że relacje oskarżonego, pokrzywdzonego, M. B. (2) i E. Ł. różnią się nie stanowi przeszkody uniemożliwiającej odtworzenie przebiegu stanu faktycznego.

Dowody te podane zostały bowiem, jak już wskazano szczegółowej ocenie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, a także ocenie w zestawieniu z innymi zgromadzonymi dowodami. W

realiach sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, że cała czwórka tego dnia spożywała alkohol i wszyscy znajdowali się pod jego wpływem. Tyle tylko, że kryterium wiarygodności nie może stanowić, jak chciałby tego skarżący, najmniejsza zawartość alkoholu we krwi, ale brak zastrzeżeń co do zdolności spostrzegania i zapamiętywania oraz ocena danej relacji. Podkreślić należy ponownie (na co wskazywano już w pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia), że E. Ł., tak z powodu stanu nietrzeźwości, ale i faktu, że nie chciała nawiązać ponownej relacji z K. K. (1), z którym się rozstała, a do oskarżonego przyszła dobrowolnie i nawet zdecydowała się spać u niego miała ewidentny powód, aby utrzymywać, że stawał w jej obronie. Co więcej na jej stan wskazywało i to, że negowała w swoich zeznaniach obecność M. B. (2) w dniu zdarzenia, fakt, iż w trakcie opuszczania komórki przez tego świadka i sprzeczeki

oskarżonego z
pokrzywdzonym
nadal spała,
bezpośrednio po
zdarzeniu nie
potrafiła wskazać
funkcjonariuszom w
jaki sposób doznała
rany, a M. B.
(2) wskazała, że
skaleczyła się na
skutek upadku. W
rzeczywistości zaś,
co wynika z relacji
M. B. (2), obaj
mężczyźni pokłócili
się właśnie o nią
– każdy z nich
chciał z nią odbyć
stosunek seksualny.
Dywagacje
skarżącego, że
pokrzywdzony
używał wobec niej
przemocy chcąc ją
obudzić jest nie
poparta żadnym
dowodem i opiera
się na oderwanym
od realiów sprawy
założeniu, że
przemoc stosował
wyłącznie K. K. (1),
a oskarżony działał
w obronie E. Ł.
broniąc jej zdrowia,
życia, a nawet cnoty.
Tyle tylko, że taka
koncepcja nijak nie
ma się do obrażeń
ciała, jakich doznał
pokrzywdzony i
dowodów uznanych
przez Sąd Okręgowy
za wiarygodne.
Okoliczność, że strój
pokrzywdzonego nie
był kompletny nie
świadczy, o tym,
iż on był stroną

agresywną, a o
chęci odbycia z
E. Ł. stosunku
seksualnego obu
mężczyzn
wspominał już M.
B. (1). Podkreślić
należy wyjątkową
niekonsekwencję
skarżącego, który
z jednej strony
wskazuje, że
zeznania
pokrzywdzonego nie
są przydatne do
odtworzenia
przebiegu zdarzenia
będącego
przedmiotem osądu,
a z drugiej
strony wytyka jego
niekonsekwencje w
tej relacji, W.
W. (4), chociaż
nie był naocznym
świadkiem
zdarzenia, to
informacje o jego
przebiegu uzyskał od
M. B. (2).

Odnosząc się do
zestawienia przez
skarżącego wieku
oskarżonego, z jego
problemami
zdrowotnymi –
zwłaszcza z
niewidzeniem na
jedno oko z wiekiem
pokrzywdzonego i
zdrowiem fizycznym
wskazać należy,
że w płaszczyźnie
czynu przypisanego
oskarżonemu nie
ma to żadnego
znaczenia. Obaj byli
w stanie po
spożyciu alkoholu,

a na dodatek pokrzywdzony tak, że zdarzenia nie pamiętał. Co jednak najważniejsze oskarżony użył noża, którym zadawał ciosy. Nie sposób przy tym wytykać pokrzywdzonemu, jak to czyni apelujący, że nie zaprzeczył, aby uderzył oskarżonego – skoro zdarzenia w ogóle nie pamięta. Przy czym skarżący już nie analizuje, że wedle wersji oskarżonego to M. B. (1) miał zniecka wpaść do komórki z jakimś nieznanym i zadać ciosy nożem K. K. (1).

Odnosnie opinii biegłych stwierdzić należy, iż chociaż w apelacji skarżący kwestionował sprawstwo i winę oskarżonego i sformułował zarzut art. 7 kpk w zakresie opinii wydanych przez biegłych to nie kwestionował ich wiadomości specjalnych ani nie zawarł w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, czy też dowodu z opinii innego zespołu biegłych. Tym samym stwierdzić należy, że nie

dostrzegając takiej potrzeby (także obrońca z urzędu takiego wniosku nie formułował). Tym samym niezrozumiałe jest, a i niezasadne, jego stanowisko dopiero na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 marca 2021r. kiedy to wniosek taki zgłosił i to w dodatku kiedy to Sąd odwoławczy z urzędu taki wniosek dopuścił, a druga sporządzona opinia uzupełniająca jest rzetelna, wyczerpująca i kompleksowa. Biegli odpowiedzieli na wszystkie pytania zawarte w wydanym postanowieniu i ustosunkowali się tym samym do obu wydanych poprzednio. Wprawdzie Sąd odwoławczy dostrzega, że oprócz odniesienia się do dokumentacji medycznej w płaszczyźnie kwalifikacji prawnej czynu dokonali oni częściowo oceny zachowania oskarżonego – sposobu jego działania i dysfunkcji związanej z ilością spożytego alkoholu, czy niedowidzenia – tym samym niewątpliwie

wkroczyli w kompetencje Sądu, ale ten fragment opinii nie został przez Sąd odwoławczy uwzględnieniu i nie dyskwalifikuje to w żadnym razie tejże opinii. Biegli wnikliwie odpowiadali na pytania i tym samym, jako profesjonaliści dysponując tak wiedzą medyczną, jak i skutki działania oskarżonego odnieśli się do mechanizmu powstania obrażeń. Biegli przy tym nie tylko, że podtrzymali te wcześniej wydane, ale i wyraźnie wskazali, że cios w klatkę piersiową i powstała w wyniku tego rana kluto-cięta drżąca przez powłoki międzyżebra do jamy opłucnej lewej i do dolnej partii płuca lewego skutkująca narastającym odmo-krwiakiem w jamie opłucnej lewej z uciskiem płuca lewego, które bez fachowego leczenia mogło doprowadzić szybko do niewydolności oddechowej i zgonu. Sąd przy tym ewidentnie wskazuje, że uderzający nożem

w okolicę serca mógł przewidzieć, że dojdzie do uszkodzenia zarówno samego serca, jak i dużych naczyń krwionośnych wychodzących z serca, które także bez natychmiastowej pomocy mogłoby szybko doprowadzić do zgonu. Wyjaśnili także wątpliwości, że zarówno wstrząs z wykrwawienia, jak i ostra niewydolność oddechowa spowodowana uciskiem płuca, bezpośrednio spowodowały znaczne ryzyko zgonu. Sąd odwoławczy stwierdza, że opinia ta jest wiarygodna i rzetelnie odnosi się do zgromadzonej dokumentacji medycznej.

Odnośnie wiarygodności funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego w trakcie jazdy w dniu 30.003.2017r. ustosunkowano się omawiając zarzuty obrońcy z urzędu (pkt 3.1). Dość stwierdzić, że będąc przesłuchiwanymi po takim upływie czasu

<p>tak z tej racji, jak i z racji wykonywanych wielu czynności służbowych z całą pewnością mogli nie kojarzyć ani zdarzenia ani osoby oskarżonego. Nie ma przy tym istotnego znaczenia, czy w tym okresie oskarżony miał własny rower, czy też w tym dniu był w posiadaniu roweru innej osoby. Nie może odnieść postulowanego skutku także odwoływanie się do stanu zdrowia oskarżonego, skoro ewidentnie policjanci widzieli oskarżonego jadącego rowerem.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, zaś w sytuacji nie podzielenia stanowiska obrony co do zarzutów dotyczących oceny zgromadzonego materiału dowodowego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Skoro Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, a wszystkie dowody w sposób staranny i wnikliwy ocenił, to owa ocena pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Brak przy tym podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skoro nie ma podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, czy art. 454 kpk.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>odnośnie apelacji prokuratora: zarzut rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kary 10 lat pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>wolności, podczas gdy stopień szkodliwości społecznej tego czynu, rodzaj jego następstw, sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu przemawiają za wymierzeniem mu za to przestępstwo kary surowszej, tj. kary 15 lat pozbawienia wolności</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W realiach sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku jest bardzo wysoki. Sąd Okręgowy przy tym uwzględnił zarówno działanie pod wpływem alkoholu, dwukrotne ugodzenie pokrzywdzonego nożem o długim ostrzu. zarówno w</p>				

głowę, jak i klatkę piersiową, a więc w newralgiczne części ciała. Z pola widzenia tego Sądu, czego skarżący także zdaje się nie dostrzegać, nie umknęła i wcześniejsza karalność oskarżonego, negatywna opinia z miejsca zamieszkania i działanie z zamiarem bezpośrednim. Z drugiej strony skarżący nie dostrzega podszłego wieku oskarżonego i rozmiar spowodowanych skutków zdrowotnych, obrażeń realnie zagrażających życiu. Tym samym stwierdzić należy, że apelujący kwestionując rozmiar tak kary jednostkowej nie przywołał żadnych istotnych okoliczności obciążających nieuwzględnionych przez Sąd I instancji, które mogły skutkować zmianą zaskarżonego wyroku. Nie sposób przy tym logicznie twierdzić, że M. B. (1) jest „ w dalszym ciągu” osobą

agresywną i
niebezpieczną.

Okoliczność
bowiem, że w trakcie
zdarzenia będącym
przedmiotem osądu
zachował się w
taki właśnie sposób
nie oznacza w
żadnym razie, że
cały czas zachowuje
się podobny sposób.
Posiada bowiem
negatywną opinię w
miejscu
zamieszkania, która
wskazuje na tryb
życia, jaki prowadzi,
ale ewidentnie z
opinii sądowo –
psychiatrycznej nie
wynika, aby stwarzał
niebezpieczeństwo
dla bytu innych
osób, czy mienia.
Zwłaszcza, iż
skarżący w ogóle
pomija, iż
przestępstwo
zakończyło się na
fazie usiłowania, a
do zdarzenia doszło
na skutek kłótni o E.
Ł..

Tym samym, skoro
brak było podstaw
do podwyższania
kary jednostkowej,
nie sposób było
uznać za zasadny
wniosek o
podwyższenie kary
łącznej pozbawienia
wolności
skonstruowany na
zasadzie pełnej
absorpcji w
brzmieniu ustawy
Kodeks karny przed

24.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 kk.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary wymierzonej oskarżonemu w pkt I sentencji zaskarżonego wyroku za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z 10 lat pozbawienia wolności do 15 lat pozbawienia wolności i orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności oraz o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałym zakresie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro Sąd Okręgowy miarkując karę jednostkową pozbawienia wolności za czyn zakwalifikowany z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i inne uwzględnił			

wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające przemawiające na korzyść i niekorzyść oskarżonego, to brak było podstaw do jej podwyższania. Tym samym skoro zarzut rażącej niewspółmierności kary odnosi się li i jedynie do owej kary jednostkowej i z tej tylko przyczyny skarżący domaga się podwyższenia kary łącznej – opartej podobnie, ja to uczynił Sąd I instancji – na zasadzie całkowitej absorpcji – w brzmieniu ustawy Kodeks karny przed 24.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 kk – to brak było podstaw do uwzględnienia i w tej części wniosku apelującego.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.

ROZSTRZYGNIĘCIE

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.8. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sprawstwo i wina oskarżonego co do obu przypisanych mu czynów, kary jednostkowe pozbawienia wolności, kara łączna, orzeczenie o zadośćuczynieniu i dowodzie rzeczowym.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, który podał starannej ocenie wskazując, które z dowodów uznał za wiarygodne, a które nie i dlaczego. Prawidłowo zostały przyjęte kwalifikacje prawne obu czynów i zmiarkowane jednostkowe kary pozbawienia wolności. Brak podstaw, aby kwestionować wysokość kary łącznej oraz	

pozostałe orzeczenia zawarte w zaskarżonym wyroku.			
1.9. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.10. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.11. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Na podstawie art. 636 § 1 kpk		

	orzeczone o kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) - nie znajdując podstaw do zwolnienia od nich oskarżonego.
7. PODPIS	
SSO del.do SA Iwona Gdula SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak	

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kary rażąco niewspółmiernie łagodnej i tym samym kary łącznej pozbawienia wolności rażąco niewspółmiernie łagodnej
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana